

A legszebb dolog: életet menteni

1999-et a szakemberek a katasztrófák évének nevezik. Van viszont Magyarországon egy maroknyi csapat – akik dacolva földrengéssel, árvízzel, a kegyetlen időjárás körülményekkel – mindig segítenek, ha valahol baj van. Ők a Miskolci Speciális Felderítő és Mentőcsoport tagjai. (A személyes kapcsolat miatt tegeződünk.)

– Milyen dolog életet menteni?

– Ez így túlzás, hogy mindig életet kell menteni. Valóban megterhelő dolog, hogy az ember nem tud előre programokat tervezni, bármikor, bármilyen váratlan esemény történhet. Most, hogy áradnak a folyók, nem lehet előre tudni, hogy lesznek-e további olvadások, lesz-e esőzés. Minden az időjárás függvénye. Emellett vannak eltűnt személy keresések, műszaki mentések, bemutatók, pályaeépítés. A mentésen kívül is el tudjuk magunkat foglalni. Mindig van olyan más jellegű esemény, ami valójában a mentéssel kapcsolatos – ez tartja össze a csapatot, ez segít minket előre.

– Mióta csinálod az életmentést?

– Ez egy speciális feladat, ami nemcsak az életmentés, hanem a vagonmentés, sőt a képzések sorozata is beletartozik. Ez most már tíz éve.

– Előtte mivel foglalkoztál, mi az eredeti szakmád?

– Villamosipari végzettségem van, technikus iskolát végeztem. A vasútnál voltam villanymozdony-műszerész 21évig, utána kerültem a polgári védelemhez.

– Hogyan zajlik egy átlagos napotok?

– Egy átlagos nap mindenkinek a saját munkahelyén. Ez senkinek nem a fő foglalkozása, amit csinálunk az a hobbinkból, szenvedélyünkből fakadó dolog, ez adta az indítást a mentési tevékenységhez. Volt, akinek kutyája volt, barlangászott, sziklát mászott; volt, aki az egészségügyben dol-

gozott. Nem telik el úgy nap, hogy ne lennénk kapcsolatban a mentéssel, készenléttel. Múlt héten Budapesten az "Utazás 2000" kiállításon volt egy bemutatónk. Közben az itthon maradottak kaptak egy riasztást, hogy eltűnt egy idős bácsi a Bükk-hegység lábánál. Mi később kapcsolódunk be a keresésbe. Sajnos a bácsit holtan találtuk meg. Nem sokkal később jött egy másik riasztás, hogy bajba került két fiatal. A mobiljuk lemerült, vagy nem volt térérfő, csak kétszer-háromszor tudtak bejelentkezni Nyíregyházára. Minket onnan értesítettek, hogy próbáljunk rajtuk segíteni, mert se meleg ruhájuk, se ivóvizük, se élelmiszerük nincsen. Másnap reggel 3 óra körül találtuk meg őket.

– Hogyan tudjátok összeegyeztetni ezt a hobbit a magánélettel, nem kimerítő ez egy kicsit?

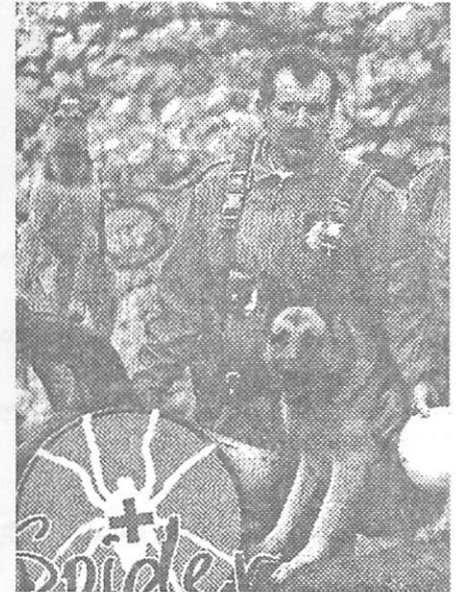
– Dehogynem. Nagyon sokszor napokat szeretnék átaludni. Sokszor tényleg nagyon kimerítő, főleg ha külföldön van az ember. Van, ahol 8-9 óra időeltolódás, éghajlati különbség van. Volt, mikor az itthoni –15 °C-ból 40 °C-os melegbe tévedtünk be. Ez nemcsak a mi szervezetünket, hanem a kutyáét is megviseli. Helyszínre érkezéseink során azonnal munkába kell állni, egy katasztrófánál nincs idő arra, hogy kipihenjük az utazás fáradalmait.

– Tavaly augusztusban volt ez a törökországi földrengés . . .

– Valójában az első, ami nagyon nagy volt . . .

– Hogyan kezdődött, hogyan kerültetek oda?

– Az egész földrengés számomra úgy kezdődött, hogy az asafenburgi hegyimentők voltak itt egy baráti látogatáson. Elvittük őket kirándulni, barlangi túrákra. Engem ott ért a riasztás. Az első, 1998-as utunk eredményeképp hivatalos felkérést kapott a polgári védelem, hogy vegyünk részt a nemzetközi segítségnyújtásban. Miskolcra két

vettünk részt Kelecsényi Csabával és a kutyákkal: Manccsal és Vikinggel. A budapesti polgári védelemtől is voltak ott szakemberek. Hajnalban volt a földrengés, még aznap délután a helyszínre érkezünk. Isztambulban 3 élő embert sikerült megtalálni, sajnos mellette nagyon sok halottat is. Másnap hajnalban tudunk csak eljutni az epicentrumba, Izmitbe, ahol iszonyú látvány fogadott minket: olyan volt minden, mint napfogyatkozáskor, minden sötét és szürke volt. Ennek az volt az oka, hogy egy olajfinomító a földrengés következtében kigyulladt. A város 25 %-a megsemmisült. Ügyeleti rendszerben dolgoztunk: a többi mentőcsapat után néztük át azokat a helyeket, amelyek már a gépek martalékává lettek téve

– Tényleg igaz, hogy a török kislányt az utolsó pillanatban találtátok meg?

– Így van, a gépek már dolgoztak a rom másik oldalán.

– Hogyan vettétek észre?

– Ez talán az életnek egy furcsa játéka volt, egy másik romhoz hívtak minket, hogy ott mintha észlelnének életjeleket. Sajnos, ott a

(folytatás a 17. oldalon)

– interjú Lehóczki Lászlóval

kutya csak halottak helyét tudta beazonosítani. Ahogy a buszhoz igyekeztem vissza, egy török megragadott és egy romhoz vezetett minket. Ott már javában dolgoztak a gépek, így egy üreg keletkezett. Bemásztunk oda, végigszagoltattam a kutyaival, aki először csak egy halottnak a helyét érezte. Röviddel ezután Mancs elkezdett nyüszögni, kaparni, ugatni, ami azt jelentette, hogy ott még élő személynek kell lennie. Először nem akartam hinni neki, mert ennyi halott után az ember és kutya is elfásul. Elkezdtük bontani a romokat, közben nagyon mélyről gyereksírást hallottunk. Ezután még nagyobb intenzitással folytatódott a keresés. A kutya viselkedéséből arra lehetett következtetni, hogy közel járunk a végcélhoz. Ekkor az egyik alpinista lemászott hozzá, de nem tudtuk kiemelni, mert az utolsó métereket a kislánynak egy halott mellett elmászva kellett volna megtennie, ezt ő nem nagyon akarta. Közben előkerült a gyerek édesapja, akinek sikerült rábeszélnie lányát, hogy neki kell kimásznia. Ez sikerült, aztán egy orvos megvizsgálta.

– Voltál már életveszélyben?

– Munkavégzés közben nem érzi az ember, hogy életveszélyben lenne – maximálisan vigyáz magára és társaira – hanem utána jut eszébe, hogy mi is történhetett volna. Viszont ilyen volt Taiwanban, mikor egy utóregés következtében eldőlt egy 13 emelet ház neki egy másiknak és velünk együtt 3 emeletnyi csúszott bele a talajba.

Az utolsó utunknál Törökországban egy utóregésnél alig volt időnk kimászni a romok alól, pár percre rá leszakadt az egész épület. Ilyenek vannak, akkor nem érzi a veszélyt az ember, mert a feladatra koncentrálnak, hogyan lehetne minél gyorsabban és szakszerűbben megoldani. Ezért vannak azok a segítők, akik kontrollálják a munkánkat, hogy ezeket a veszélyhelyzeteket el tudjuk kerülni.

– Miből tudjátok fedezni az utazásokat, a felszerelés költségeit?

– Ezek nagyon bonyolult dolgok, mert a mentéshez szükséges anyagi háttér nekünk kell megteremteni, mivel állami támogatást nem kapunk.

– Ezek után sem, hogy ennyi érdem fűződik a nevezetekhez?

– Igazából, ha belegondolunk, nem is lenne jó, ha mindent az állam finanszírozná. Inkább azért próbálunk lobbizni, hogy annyit pótoljanak, amennyibe a munkán kívüli költségek (pl. felszerelés, utazás) kerülnek. Ha az egész éves működésünket fedeznék, akkor a szervezet elvesztené a karitatív jellegét, így állami szervvé válna, ugyanúgy, mint a tűzoltóság vagy a rendőrség. Azt hiszem, a karitatívításban az a legszebb, hogy nem parancsrendszer és pénzbeli domináció uralkodik, hanem az, hogy valakin segíteni kell. Nem kell három nap múlva abbahagyni a keresést, mert nincs pénz a munkabér kifizetésére. Az a lényeg, hogy meglegyenek a munkához szükséges eszközök. Ezt a szabadságot nem szabad feladni semmilyen anyagi juttatásért, mert akkor csorbulna az a lehetőség, hogy még vannak, akik megpróbálnak segíteni. Másrészt, a mentéshez szükséges dolgokat ha nem is pénzben, de eszközökben kapjuk meg. Ilyenek például a lámpák és a gumicsónak. Most volt a Douwe Egberst kávé forgalmazó céggel egy szerződésünk, így az emberek jóindula-

tából az összegyűlt pénzből annyi felszerelést kapni, hogy az elmúlt időben tönkrement felszereléseinket újakra tudtuk cserélni.

– Többen kutyával együtt dolgoztok. Milyen tulajdonságokkal kell, hogy rendelkezzen egy kutya, hogy életmentő lehessen?

– Esősorban nagyon fontos a fizikai állapota, kezdve az idegrendszerétől, a csontozatán keresztül egészen a testfelépítéséig. Fontos, hogy ne legyen agresszív, emberbarát legyen.

– Te képezted ki Mancsot?

– Persze, mindenki saját magának képzi ki a kutyáját, általában az én irányítással. Mancs már a harmadik kutyám, aki a mentési ágban szerepel, de a többiek is híresek voltak, szakmán belül is jelentős elismerést vívtak ki.

– Hol lehet titeket elérni, ha valaki például anyagi támogatást szeretne felajánlani vagy a segítségükre lenne szüksége?

– A segítségünket bármelyik ügyeleten – akár a rendőrségen, mentőkön – keresztül lehet kérni, sőt, van egy közvetlen számunk is. Munkánk anyagi támogatására a miskolci önkormányzattal közösen létrehoztuk a Miskolci Speciális Felderítő és Mentőcsoporthoz Közalapítványt, ahová az 1 %-okat fel lehet ajánlani és ahová természetesen más jellegű támogatásokat is lehet adni. Az alapítvány kiemelten közhasznú, ezért a támogatások mértékétől függően az addóalapból lehet írni.

– Ezek után már csak sok sikert szeretnék kívánni a további munkához!

– Köszönöm szépen.

**A Miskolci Speciális Felderítő
és Mentőcsoporthoz
Közalapítvány
bankszámlaszáma:
KHB10402764-27615968-00000000**

Kiss Izabella 12. e.